ДРАКОНИ ТІРЕНА: КНИГА ПЕРША

Королівство тіней і крил

НІНА ФРОСТ

НІНА ФРОСТ

Королівство тіней і крил

Kingdom of Shadows and Wings

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Kingdom of Shadows and Wings, Nina Frost.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

Ніч перед тим, як доля підпалить моє життя, починається з більшого хаосу, ніж зазвичай.

Я ховаюся в кутку, жую листковий пиріжок із приправленим м'ясом і міркую, чи не зарано ще робити ноги. Невеликий гурт гостей-жінок снує великою залою замку Екстон, базікаючи й сміючись у сукнях, що виблискують, мов самоцвіти, під кришталевими люстрами. Вино й медовуха сповнюють повітря фруктовою солодкістю, а струнний квартет награє жваву мелодію.

Я притискаюся спиною до кам'яної стіни й смакую холод, що студить мою розпечену шкіру. Попри склепінчасту стелю, тут жарко, як у пеклі. І гучно теж. Або мати втрачає слух, або вона потайки мазохістка, бо шляхта, яку вона запрошує на ці збіговиська, завжди ніби поставила собі за мету перевірити верхню межу власних голосових можливостей.

Відколи Ліза поїхала до Флайтгейвена вчитися літати на алікорнах (а згодом і на драконах), щоб захищати Аклеріс, я тужу за товариством дужче, ніж будь-коли. Хоча, присягаюся, дехто з цих людей робить мою відлюдницьку долю майже привабливою.

Запхавши в рот останній шматок пиріжка, я кидаю порожню тарілку на стіл і прослизаю повз строкаті гобелени з драконами, картини з чотирма стихійними богами й богинями

(Зівою, Ґаллорою, Терро та Рівланом) і портрети манірних предків, які ні краплі на мене не схожі.

Ще кілька кроків до сходів, і можна накивати п'ятами.

— Ларк, люба! Підійди, будь ласка, сюди.

Ну, блядь. От і весь план.

Я ковтаю зітхання й змінюю напрямок. Оминаю напідпитку жінку, що розмахує повним кубком медовухи, як мечем, і досягаю матері та її подруг цілою й неушкодженою. У смарагдовій шовковій сукні, зі золотими кучерями, зібраними на маківці, леді Лінна Екстон являє собою разючу картину. Знайома тривога тінню лягає на її карі очі, поки вона оглядає мене з голови до п'ят.

Я намагаюся придушити в грудях пекучу образу.

Я люблю матір. Просто хотіла б, щоб її любов не була така клята задушлива.

З одного боку, я розумію. Втратити чоловіка й ледь не втратити дитину під час нападу тіренців зламало б світ будь-кого. Але, Зіво, збережи нас, це було п'ятнадцять років тому, коли мені було чотири. Мені вже дев'ятнадцять. Невже за стільки часу її страх не міг вщухнути?

Хоча, мушу визнати, певні аспекти мого теперішнього життя теж додають їй стресу.

Я не пишаюся тим, що збираюся зробити, але мені треба бути в іншому місці, а вечірка відвертатиме її увагу недовго. Мати втратила б останній глузд, якби дізналася про мої недозволені поїздки до села.

Начепивши на обличчя гримасу, я хапаюся за голову й додаю для переконливості тихий стогін.

Як і передбачалося, брови матері зсуваються.

— Ларк, серденько, в тебе знову паморочиться в голові?

— Боюся, що так. — Я ігнорую провину, що гризе мені нутро, й масажую скроні. — Можна мені піти? Я думала, що мені стане краще, але цей галас...

— Звісно. Нехай Гільда приготує тобі ванну.

— Може, пізніше. Мені просто треба відпочити.

Вона огортає мене трояндовими обіймами.

— Так і зроби.

Я опускаю голову й тікаю з великої зали, щосили уникаючи жалісливих поглядів услід. Подруги матері, певно, дивуються, як дві сестри можуть бути такими різними. Ліза сильна, здорова й збирається вжити свій дар вогню, щоб захищати Аклеріс і стати драконоїздинею. Словом, вона круть. А я тим часом слабка сестра, яку мучать часті напади запаморочення і яка має магічні здібності картоплини.

Принаймні так усі думають. Лише мати й я знаємо про щоденні ліки, які я п'ю, щоб приглушити свою магію. Мікстура працювала як слід...аж до минулого тижня, коли до наших воріт прибув королівський представник на позачергову перевірку. Кількість вогню, яку я викликала, була жалюгідна, ледве на наперсток. Але й цієї крихітної іскри вистачило, щоб моя мати-тривожниця впала в істерику.

Нагорі я пурхаю до своєї спальні й сповзаю по дверях. Я знаю, що в матері добрі наміри, але це ні біса не важить у ті хвилини, коли моє животіння за стінами замку скидається на повільну смерть у розкішній в'язниці.

Кілька років тому один із синів садівника спіймав гарну жовту пташку. Він посадив її в клітку й усюди носив із собою, співав їй, раз у раз годував черв'ячками та жуками, щойно викопаними в саду, а на ніч ставив клітку біля ліжка. Та попри його ніжну турботу пташка почала бити головою об ґрати.

Син садівника ридав і питав, чому його дорогоцінний улюбленець завдає собі болю.

Для мене відповідь була очевидна. Уся любов і пестощі світу не могли замінити те, чого пташка прагнула найбільше.

Волі.

Іноді я надто добре розумію ту пташку. Лише в моїй історії клітка частково збудована мною самою. З поважної причини.

Я ніколи більше не хочу нікому завдати болю.

Ухиляючись від тривожного напрямку власних думок, я стягую синю сукню й запихаю її в шафу, де її поглинає веселка інших суконь. В останній шухляді, на самому споді, знаходжу свою єдину пару штанів. Далі витягаю просторну туніку з чужого плеча й натягаю її через голову.

Розчесавши пальцями темно-каштанові хвилі перед дзеркалом, я заплітаю пасма в косу.

У відображенні бачу серцеподібне обличчя. Великі карі з прозеленню очі. Трохи кирпатий ніс.

Мати й сестра, навпаки, зі своїми темно-золотими кучерями, довгими носами й упертими підборіддями, достоту схожі на парад похмурих предків на стіні внизу. Мати каже, що я вдалася до своєї бабусі по батькові, але мені лишається повірити їй на слово. Той портрет знищила пригода зі свічкою в мої молодші роки.

За вікном темрява пожирає останній відсвіт дня. Я поспішаю, нишпорячи під ліжком, щоб дістати лук, і закидаю його разом із сагайдаком стріл на плече. Кинджал ховається в чобіт.

Я безпорадна, але не дурна.

Капюшонний темно-зелений плащ довершує вбрання. Я хапаю з шухляди столу гаманець із монетами, а тоді прочиняю важкі двері спальні на кілька дюймів.

Коридор порожній. Ніхто не перехоплює мене, поки я мчу службовими сходами й вриваюся на кухню.

— Зайву їжу вже запаковано?

Куховарка, рум'яна й ласкава жінка на ім'я Бетсі, яка воліє, щоб її кликали просто Куховаркою, і яка живе в нас відколи й мене не було на світі, киває. Від неї завжди смачно пахне корицею та шавлією.

— Так. А кінь і віз чекають на твоєму звичному місці.

— А ти й решта челяді вже наїлися досхочу?

Вона плескає мене по щоці мозолистою рукою.

— Мила дівчинко, не хвилюйся за нас. Ти просто швидше повертайся неушкодженою.

Тривога стискає її обличчя, як і завжди. Я осяваю її найзаспокійливішою усмішкою.

— Я повернуся раніше, ніж мати докінчить наступні два келихи вина.

Мати замовляє на свої вечірки величезну кількість їжі, понад половина якої завжди лишається недоторканою. Після початкового періоду пасовиська гості нехтують делікатесами на користь медовухи й елю. Марнотратство мене завжди дратувало, тож я почала казати челяді прибирати більшість недоїдених страв заздалегідь. Їжу пакують у віз і відвозять за межі замкового двору. Двоє охоронців допомагають мені вислизнути непоміченою. Я вдаю, що лягаю спати, відвожу їжу чоловікові в селі, який дбає, щоб вона дісталася найнужденнішим, і повертаюся додому, а мати ні про що не здогадується. Просто, як пиріг з ожини.

Ну, крім того разу. Але звідки мені було знати, що один із моїх охоронців захворіє? Той вечір закінчився тим, що я дерлася стіною до вікна своєї спальні. Не найприємніший досвід, але я вижила.

Тиха, як привид, я прослизаю подвір'ям. Забагато вільного часу дозволило мені вдосконалити купу випадкових умінь, як-от лазіння. Підкрадання. Злом замків і лайка. Читання будь-яких книжок, що потрапляють до рук, зокрема й непристойних. Словом, захоплення, що гарантовано зведуть матір у ранню могилу, якби вона дізналася.

У такі миті мій розмаїтий набір сумнівних талантів стає в пригоді.

Кивнувши Отісові, дебелому охоронцеві з кривим носом і добрим серцем, я проходжу крізь ворота, а місячне світло відкидає моторошні тіні в темряві, і поспішаю до дерева, де прив'язаний Барні. Поплескавши мерина по шиї, я перевіряю, чи є в возі їжа, а також упряж для верхової їзди, яку використаю на зворотному шляху з Беккруна, а тоді залажу на передню лаву й шмагаю віжками.

Цокіт копит Барні лунає в лад із тихим гудінням комах і уривчастими покликами нічних птахів, поки ми їдемо знайомою ґрунтовою стежкою. Як завжди, вибоїста дорога підкидає мене вгору-вниз і дається взнаки моїй дупі. Я навчилася їздити верхи й керувати возом лише кілька років тому, а нагоди відточити майстерність трапляються рідко.

Щойно ми огинаємо останній поворот, на обрії кличуть слабкі вогні Беккруна. Сміх і гучна музика ллються з таверни «Щасливий дракон», коли ми в'їжджаємо в село. Я кидаю сумний погляд на вікно таверни й мрію до них приєднатися, та ризик надто великий. Якби хтось упізнав мене й доповів матері, вона б збожеволіла. Мені моторошно уявити, до яких крайніх заходів можуть вдатися далі. Замок на моїх дверях ззовні? Охоронець у кімнаті цілодобово? Жодних нічних вилазок, це точно.

Стримавши здригання, я зіскакую з воза, прив'язую повідця Барні до стовпа й обшукую поглядом околицю, шукаючи Ройса. Двері таверни розчахуються, і звідти виходить хлопчина, якому не може бути більше чотирнадцяти. Хоч я його ніколи не бачила, його куделя кучерявого каштанового волосся й виразні карі очі здаються мені знайомими.

— Леді Ларк? — Я ховаюся в тінь, коли він наближається. — Це ви?

Тривога прокочується мною.

— Звідки ви знаєте моє ім'я?

Він рухається до мене повільними, обережними кроками, ніби я дикий звір, що от-от злякається.

— Я Люк, син Ройса. Батько не зміг прийти сьогодні, тож надіслав мене.

Я ледь не регочу вголос зі своєї параної.

— О, привіт. Так, я Ларк. — Люк із усмішкою потискає мою простягнуту руку. Тепер, коли я упиваюся його усмішкою, не можу повірити, що не впізнала подібності. Люк майже точна копія батька, щоправда, з більшою кількістю волосся, меншою кількістю зморщок і меншим носом. — Він здоровий?

Люк відпускає мою руку.

— Просто шлункова хвороба. За день-два одужає. Мати над ним квокче.

— Що ж, будь ласка, передай батькові, що я сподіваюся на його швидке одужання.

Він киває, відкидаючи пасмо кучерів з очей.

— Дякую. Передам, міледі.

— Прошу, називай мене Ларк. Усі мої друзі так роблять. — Під друзями я маю на увазі жменьку охоронців, з якими потоваришувала за ці роки.

Усмішка повертається на обличчя Люка. Його легка вдача заразна.

— Гаразд тоді. Хай буде Ларк.

— Я не можу довго затримуватися, але дай-но це тобі. — Я дістаю з кишені шкіряний гаманець, повний монет, і простягаю йому згорток. — Для продовольчої комори. Ройс згадував, що нужденних сімей побільшало, тож там з запасом. Сподіваюся, вистачить.

Він зважує торбу на долоні, і його обличчя світлішає.

— З надлишком. Дякую.

Мати зберігає наші цінності в замкненій кімнаті біля своєї спальні, до якої я періодично вламуюся, щоб визволити трохи монет і допомогти сім'ям, що бідують.

Селянам потрібна їжа. Мені потрібне хобі. Усі в виграші, якщо питати мене.

Двері таверни знову розчахуються. Опустивши капюшон, щоб приховати обличчя, я відступаю в тінь. Надвір вивалюється парочка, хихочучи й обмінюючись поцілунками, цілком безтурботна до всього, окрім одне одного.

Ще один напад туги щипає мені груди. Можу лише уявляти, яку свободу вони, мабуть, відчувають, поводячись так безжурно на людях. Що це за відчуття? Сумніваюся, що вони теж самотні. Не тоді, коли мають одне одного.

Люк ховає монети в кишеню й прямує до воза зазирнути всередину. Він облизує губи.

— Ти привезла ті лимонні тарталетки?

Я сміюся.

— Лимонних тарталеток повно, тож пригощайся.

— Єс!

Разом ми випрягаємо віз і знімаємо збрую з Барні, а я сідлаю його для повернення додому. Ройс забере їжу, куди треба.

Коли вони закінчать, хтось залишить віз на тому самому місці, де я знайшла його сьогодні. Після деяких проб і помилок ми налагодили систему.

Люк випростовується.

— Я готовий. Дозволь провести тебе до стежки.

Дорогою він споважнішає, і серйозний вираз старить його обличчя настільки, що він міг би видатися дорослим.

— Ти багато значиш для батька. Те, що ти робиш...воно допомагає стільком людям.

Недостатньо. Я це знаю. Я хочу робити більше, але наразі доведеться вдовольнятися цим.

— Це спільні зусилля. Твій батько добра людина, і я справді дуже високо ціню...

Тріск гілки лунає луною від дерев позаду нас. Моє тіло заклякає. Коли я розвертаюся на звук, Барні відсахується вбік і смикає повіддя з різким іржанням. — Що це було?

Очі Люка розширюються.

— Не знаю, але звучало велике.

Земля здригається, і просто перед нами з ґрунту вибухають коріння. Воно хапає нас за ноги й ступні, мов армія кістлявих рук.

Я відстрибую й кричу.

— Земний стихійник! Тікай!

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/kingdom-of-shadows-and-wings/